

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 244: Vĩnh Minh Thiền Sư Dạy: Không Thiền Có Tịnh Độ, Vạn Tu Vạn Người Về, Chỉ Cần Gặp Di Đà, Lo Gì Chẳng Khai Ngộ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 017)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Vĩnh Minh Thiền Sư vân: Vô Thiền hữu Tịnh độ, vạn tu vạn nhân khứ, dẫn dắt kiến Di Đà, hà sàu bất khai ngộ.】

(Vĩnh Minh Thiền Sư dạy: Không Thiền có Tịnh độ, vạn tu vạn người về, chỉ cần gặp Di Đà, lo gì chẳng khai ngộ.)

Đại sư Vĩnh Minh tổng cộng có bốn bài kệ, đây là một trong số đó. Bốn bài kệ này là vì đại chúng chúng ta mà trạch quyết (lựa chọn) pháp môn, nói rõ Tịnh độ là thù thắng khôn bì. Không có Thiền cũng không sao, có Tịnh độ là được rồi. Ở chỗ này, mấu chốt nằm ở chữ **“Hữu” (Có)**. Có thì mới thành tựu. Thế nào gọi là “Có”? Trong tâm bạn thực sự có, cái đó mới gọi là “Có”. Trong tâm thực sự có thì sẽ niệm niệm không quên, như vậy mới được! Người thế tục chúng ta thường nói là ‘người trong lòng’ (người thương), người mà bạn yêu thương nhất, trong lòng bạn thực sự có người đó, nhớ mãi không quên, [như vậy] trong tâm thực sự có A Di Đà Phật là được rồi. Trong tâm mà có người khác thì hỏng rồi, là phải chịu lục đạo luân hồi, phiền phức đó sẽ rất lớn. Trong tâm phải thực sự có A Di Đà Phật!

Cho nên mấu chốt nằm ở chữ “Hữu” này, tại vì sao? Có chính là Niệm. Mọi người phải hiểu rằng, niệm Phật không phải nằm ở trên miệng. Quý vị nhìn xem chữ “Niệm” (念), ở trên là chữ “Kim” (今 - nay), ở dưới là chữ “Tâm” (心), chính là trong tâm hiện đang có, đó mới gọi là Niệm; không phải là treo ở ngoài miệng. Miệng có mà tâm không có, thì chính là như người xưa đã nói: *“Hết vớ cổ họng cũng bằng không”*, bởi trong tâm không có. Điều quan trọng là trong tâm phải có, trong miệng không có cũng không sao, quan trọng là trong tâm thực sự có, điều này rất khẩn yếu. Tâm thực sự có, thì Tâm đồng Phật,

Nguyện đồng Phật, Giải đồng Phật, Hạnh đồng Phật, nhất định sẽ là như vậy. “Vạn tu vạn người về”, một người cũng chẳng sót.

Chúng ta hãy nhìn xem người niệm Phật hiện nay, người tu Tịnh độ niệm Phật, một vạn người niệm Phật, thực sự có thể vãng sanh chỉ được hai, ba người, dường như không khớp với lời của Tổ sư. Kỳ thực không phải vậy. Trong một vạn người niệm Phật đó, chỉ có hai, ba người là “Có Tịnh độ”, cho nên họ đi được; những người niệm Phật còn lại, trong miệng có A Di Đà Phật, nhưng trong tâm lại không có, cho nên không đi được, đạo lý là ở chỗ này. Lời Tổ sư nói không sai, vô cùng chính xác. Đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, gặp được A Di Đà Phật rồi, lo gì mà chẳng khai ngộ? Thật sự mà nói, gặp A Di Đà Phật liền khai ngộ, “*Hoa khai kiến Phật ngộ vô sanh*”, đâu thể nào sai được? Điều này nói lên sự thù thắng của Thế Giới Tây Phương, sự thù thắng của pháp môn Tịnh độ, hầu như bất kỳ pháp môn nào cũng không có cách gì so sánh được.

Bất luận là người nào, quý vị cần phải giác ngộ, nếu trong tâm quý vị còn có sự vương bận, vương bận những việc khác, quý vị phải biết rằng, đó là quý vị đang tạo nghiệp lực đạo luân hồi. Vương bận con cháu cũng không được, đều là làm chuyện lực đạo luân hồi, điều này cần phải giác ngộ. Người thế gian tình mẫu tử sâu nặng, người làm mẹ vĩnh viễn không bao giờ quên con cái của mình, việc này rất phiền phức! Con cái có thể quên cha mẹ, nhưng cha mẹ thì không bao giờ quên con cái! Việc này không phải chỉ ở Trung Quốc, mà ở nước ngoài cũng như vậy.

Ở nước ngoài, chúng ta nhìn thấy bà lão cô đơn lẻ loi sống một mình trong viện dưỡng lão, rất quạnh hiu! Bà ấy thường hay nhớ nghĩ đến con cái, con cái căn bản không hiếu thuận, một năm cũng chẳng ngó ngang đến bà một lần, nhưng bà ấy vẫn niệm niệm không quên, đây chính là thương tình của con người. Cần phải đổi nó lại, chuyển cái ý niệm đó lại, phải biết rằng cái này là tạo nghiệp lực đạo luân hồi, đây là phiền phức rất lớn, chương ngại rất lớn. Niệm Phật mà không thể vãng sanh chính là do nguyên nhân này, nhất định phải đổi ý niệm lại.

Quý vị nhớ thương con cái, muốn chăm lo, bảo bọc cho con cái của mình, thì đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, quý vị mới thực sự làm được điều đó. Chúng ta xem trong *Kinh Vô Lượng Thọ*, người ở Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, chỉ cần sanh đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, dù là hạ hạ phẩm vãng

sanh cõi Phàm Thánh Đồng Cư đi chẳng nữa thì cũng đều như nhau. Đến nơi đó, A Di Đà Phật gia trì cho quý vị, thần thông năng lực của quý vị thấy đều khôi phục, “*Thiên nhân đồng thị, thiên nhĩ triệt thính*” (Thiên nhân thấy thấu suốt, thiên nhĩ nghe thấu suốt). Tận hư không trọn pháp giới, không những là tứ thánh pháp giới, mà tình hình trong lục đạo quý vị đều nhìn thấy rõ ràng tường tận, thấy đều minh liễu.

Gia thân quyến thuộc của quý vị đang ở trong đạo nào, hiện tại tình trạng ra sao, quý vị thấy đều biết rõ, thấy đều tường tận. Khi họ cần sự giúp đỡ, quý vị thực sự có thể đi giúp đỡ họ, đây mới gọi là thương yêu. Bản thân quý vị cũng còn đang trôi lăn trong lục đạo luân hồi, mê hoặc điên đảo, thì có dùng được việc gì? Cho dù có tâm yêu thương bảo vệ, nhưng mảy may sức lực giúp đỡ cũng không có. Nhất định phải đến Thế Giới Cực Lạc. Đến Thế Giới Cực Lạc, thì quý vị mới thực sự giúp được gia thân quyến thuộc của mình, quý vị mới gọi là thật sự thương yêu họ. Không vắng sanh về Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, quý vị nói “thương” là giả chứ không phải thật. Muốn thực sự yêu thương gia thân quyến thuộc, cách duy nhất của quý vị chính là cầu sanh Thế Giới Cực Lạc.